

## *Kanakoirien mestaruuskisat 2008*

Perinteikkäät OEK:n kanakoiraajaoston järjestämät englantilaisten ja mannermaisten kanakoirien sekamestaruuskisat pidettiin 30.11.2008 Ylilaurin monitoimitilalla Lumijoella. Tuomareina meillä olivat kokeneet kanakoiranaiset Kerttu Ylilauri ja Leena Uusitalo. Kisaan osallistui kuusi koirakkoa, joista kaksi edusti englantilaisia ja neljä mannermaisia kanakoiria. Yläkerran isäntä oli taas ajatellut reippaita koirakoita lämmöllä ja niinpä sääolosuhteet kilpailun läpiviemiseen olivat mitä mainioimmat. Lämpötila oli nollassa, mutta maassa kuitenkin lunta niin, että olosuhteet näyttivät talvisilta. Tuulihenki oli sopiva ja auttoi koiriamme levittäen riistan hajut kirsujen ulottuville.



**Jälkijoukko seuraa silmä kovana hakuvuorossa olevia Lumijoen pelloilla.**

Kilpailu suoritettiin parihakua käyttäen eli kaksi koira oli aina yhtä aikaa hakemassa riistaa. Avoimessa peltomaastossa parihaku onkin maukas lisä ja tarjoaa seuraajajoukollekin elämyksiä kun näkee erilaisia koiria erilaisine hakutyyleineen työskentelemässä. Riistaa tavattaessa on toisen koiran ohjaajan pyrittävä saamaan oma metsästyskaverinsa hillitysti hallintaansa, jotta riistaa seisova koira saa työskentelyrauhan. Kanakoirilla on toki perimässään säestystaipumus, jolloin koira nähdessään toisen koiran seisomassa jää itsekin seisomaan säestäen. Säestys on yksi kanakoirametsästyksen hienouksista, mutta valitettavaksi tässä kilpailussa emme päässeet onnistuneilla säestystilanteilla päässeet herkuttelemaan, sillä tilanteet joissa toinen koira saapui toisen seisonalle, päättyivät ikävä kyllä töpeksintään.

Riistana kilpailun aikana tavattiin fasaaneja ja peltopyitä ja päivän aikana jokaisella koirakolla oli mahdollisuus näyttää päivän kuntonsa vähintään kerran linnuilla. Jokainen koira siis ainakin osasi löytää linnut, mutta kaikilla ei ollut onni matkassa. Onneahan aina tarvitaan myös, koska elävä riista on arvaamaton samoin kuin yhtä arvaamaton on koira ja ohjaajakin. Vaihtelevasta tuurista esimerkkinä käy tilanne, jossa Ahti Heikan irlanninsetteri Douedal's Merili löysi linnut pitkän hakuluovon päästä. Kaikki oli muuten hyvin, mutta koira oli seisomassa metsästyskieltoalueella, joten ainoa vaihtoehto oli käydä kytkemässä koira ilman asetta ja marssia takaisin luvalliselle alueelle. Eihän koira voinut tietää, että nyt juostaan vihollisen alueella ja vielä kun peltopyyparvikin oli siellä ruokailemassa, niin vaistot käskivät jäädä seisomaan. Kyllä varmaan on koiruus isäntää mulkaissut, kun ilman asetta tulee tilanteeseen ja kaiken kukkuraksi palkitsee lintujen löytämisen kytkemällä karvaisen kaverin taluttimeen.

Ennen tätä tilannetta oli Merilin paritoverina ollut karkeakarvainen saksanseisoja Kurunokan Caesar alias Jalo löytänyt yksinäisen fasaanikukon kyyhöttämästä pelto-ojien risteyksestä, mihin tilanteeseen sitten teimme riistatyön pudotuksen kera, joten ihan kokonaan tyhjän repun kanssa emme joutuneet kotiin palaamaan. Nouto meni mallikkaasti ja lintu luovutettiin oikeaoppisesti hillityn hallitusti istuen. Kilpailun aikana jäi koirien räväköiden etenemisien ansiosta ainakin kaksi lintua koiran suuhun ennen lentoa nousua. Koesääntöjen puitteissa, joita yritimme kilpailussammekin noudattaa, täytyy kuitenkin linnun nousta lentoa koiran ylösajamana, jotta ohjaajalla on pudotusmahdollisuus. Mikäli lintu jää koiralle suuhun, ei tilannetta lueta luonnollisestikaan koiran viaksi, mutta ikävä kyllä tällaisia riistatilanteita ei myös voida sääntöjen puitteissa lukea koiran ansioksi vaikka se onkin tehnyt työnsä oikein eli löytänyt riistaa.

Päivän aikana saimme yhden kerran kokeilla erästä kanakoirametsästyksen hienoimmista ja samalla hyödyllisimmistä ominaisuuksista eli tiedotusta. Toisessa hakuerässään Jalo hävisi laajalla hakuluovillaan näkyvistä eikä ilmaantunut hetkeen näkyviin. Tällöin tiesin, että nyt on poika jäänyt seisomaan riistaa. Olen valitettavasti tehnyt tiettyjä virheitä koulutuksessa ja niinpä katsoin parhaimmaksi turvautua pillitiedotukseen eli annoin pillivihellyksellä merkin koiralle. Pian Jalo tuleeekin metsän siimeksestä ilmeisen tohkeissaan isännän luokse ja malttamattomana käännähtää takaisin samalla vingahtaen hätäisesti. Tulkitsin Jalon käyttäytymisen ja äänenpainon suomennettuna likimain

seuraavasti: ”Alahan nyt ukko tulla jo nopeasti katsomaan, kuinka komean tipun olen meille löytänyt”.



**Kurunokan Caesar seisomassa lintua ennen etenemistä.**

Jalolla oli kova kiire juosta takaisin peltoaukon ylitse takaisin metsän siimekseen riistalle, joten jarruttelin menohaluja, että pysyisimme tuomarin kanssa mukana eikä koira katoaisi metsään. Mikäli koira livahtaa kiitolaukkaa takaisin seisonnalle, joutuu ohjaaja usein odottamaan uudelleen koira tiedotukselle ja tällöin riski tilanteen menettämisestä kasvaa, koska seisonnan kohteena oleva riistaeläin saattaa hyvinkin hermostua ja poistua tilanteesta rauhallisemmille vesille joko jalkaisin taikka lentäen.

Päästyämme pellolta metsän siimekseen Jalo pysähtyi seisomaan kohti mukavan oloista kuusta. Annoin avanssi-komennon, jolloin Jalo hyökkäsi kuusen alle ja komea fasaanikukko nousi sieltä siivilleen. Jalo jäi kuusen viereen seuraamaan tilanteen kehittymistä ja minä kohotin Baikalin. Fasaani lensi mukavan näköistä linjaa suoraan minusta pois päin ja niinpä lähetin alapiipusta haulisuihkun matkaan. Ei toivottua vaikutusta, joten minä lähetin paikkolaukauksena yläpiipullisen verran lyijyä kohti fasaania. Fasaani huomasi molemmilla kerroilla lähestyvät haulit ja teki haukkamaisia väistöliikkeitä pysyen poissa haulieni tieltä. Tämä siis suomennettuna: ammuin ohi (todellisuudessa hutikuti oli panoksien vika, pyssykin on niin huono, silmässäkin oli roska ja vielä kun peräkin jäi kainaloon). Jalo mulkaisu minua syyttävästi, eikä minulla

ollut muuta mahdollisuutta kuin nöyränä hattu kourassa pyytää parhaalta ystävältäni anteeksi. Sain anteeksi ja Jalo sai tulilla ollessamme pätjän makkaraa.

Noutoa kokeilimme tulistelutauon aikana koko porukalla ja kyllä jokainen koira sorsametsälle kelpaisi noudon perusteella (tosin kyllä se kanootti on kuitenkin syytä ottaa mukaan ainakin eräiden koirakoiden tai ainakin isännän on syytä olla uimataitoinen). Kaikkien koirien haku oli iloista ja vapautunutta alaa voittavaa ja maastoa sekä tuulta hyväksikäyttävää. Hyvin hakeva koira on miellyttävä kaveri myös oikealla metsällä kun linnut ovat vähissä, on ainakin jotain mieltäylentävää seurattavaa. Koirat joilla on joskus metsästetty pellolla oppivat nopeasti ottipaikat ja näin niiden haku ei ole kuin oppikirjan kuviota, mutta sitäkin tuloksellisempaa. Ojanreunat, metsäsaarekkeet ,metsänreunat ja kesantoalueet kokenut koira katsoo yleensä ensin ja sitten jos sieltä ei tärppää niin silloin kokeillaan muualta.



**Tunnelmaa tulilta.**

Sekamestaruuskisoihin on aina tärkeää muistaa ottaa mukaan leikkimieltä ja pilkettä silmäkulmaan sekä reilua kennelhenkeä. Tässäkin tavoitteessa onnistuimme ja niinpä muutaman tunnin koitoksen jälkeen oli tuomaristo valmiina lyhyeen neuvonpitoon, jonka tuloksena kisailevien koirakoiden palkitsemisjärjestys syntyi. Armon vuonna 2008 OEK:n kanakoirajaoston sekamestaruuskilpailun tulokset olivat seuraavat:

1. kkssu Kurunokan Caesar, om. Immonen Konsta

2. kkssu Nikolai, om. Päivärinta Matti

3. pmsu Spangkildes Jiro, om. Paukkeri Marko

Voittaja sai vuodeksi kerhon kiertopalkinnon haltuunsa ja kaikki kolme parasta palkittiin kerhon mitalilla. Maallisesta kunniasta olivat mukana kisaamassa palkittujen lisäksi isn Douedal´s Merili, om. Ahti Heikka, Ikssn Teerikujan Omppu, om. Juhani Miihkinen ja gsn Lulu, om. Pekka Knuut. Nuotiolla hääri isäntänä tuttuun tapaan Jukka Ylilauri tarjoillen kisaajille välipalaa.



Palkinnot on jaettu eikä riemulla rajaa.

**Kanakoirajaosto kiittää osanottajia, tuomareita ja nuotiomestaria tapahtuman onnistumisesta jälleen kerran!**